

„És mikor ezeket beszélék,
megállta maga Jézus ő közöttük
és monda nékik: Békesség néktek!

Lukács 24, 36.

FIGYELEM! A LAP SZERKESZTŐJÉNEK ÉS PÉNZTÁROSÁNAK CIME MEGVÁLTOZOTT!
Postai csekk számla: 21.106.

GYŐZELEM

Aki a történelem, vagy a biblia lapjait sűrűn forgatja, arról fog meggyőződni, hogy évezredek óta tartó elkeseredett harc folyik a földön.

A paradicsomi békekesség, csend, nyugalom, harmónia az első bűn megfogalmazása pillanatában elröppent a földről. Azóta hiába minden emberi jószándék, a bűnnel megátkozott földbolygón, a békekességet állandó lakóvá tenni nem sikerül.

Örökös harc dúl az emberek szívében. Egyik helyen a nagyobb darab kenyérért, elsőségért, dicsőségért, rangért, vagyonért, a másik helyen az igazságért.

Az igazát keresi és védi mindenki: szóval, vagy amivel éppen tudja. A győzelmű palma elnyeréséért küzd a jó és a rossz egymás ellen. A győzelem reményében úgy türik az ádáz harc kimerítő fáradsalmait, mint a hadbavonult csapatok szenvedik a csaták borzalmaait, hol minden harcos szemében oltíhatatlan tűzként lebeg a győzniakarás.

A sebesültek jajgatásai, haldoklók hörgése, sivitva repülő srapnelek, hatalmas méretű ágyugolyók pusztító robbanása, csak olaj a győzelmi érzésektől palтанásig feszült keblekben lobogó tüzre. Ilyenkor még a leggyávább is göröcsösen markolja meg a fegyvere agyát és bódult, szédülő fejjel, ösztönszerűen megfeszíti minden erejét, hogy életét megmentse. Nem hátrál meg a golyózáporban, bukdácsolva nyomul az ellenség sora felé, mert érzi, hogy győzelmen keresztül mentheti meg életét.

Egy harcos sem a vereség tudatában száll síkra. Győzni, avagy meghalni dicsőség! Megverve az ellenségtől, fogságban sínylődni megalázó és borzalmasabb a legnagyobb kínoknál is.

Mámoros arcú emberek tömegéből, mint a vészesen morajlós vízárral zúg fel: győzni, győzni, győzni!

Hatalmas inspiráló erő a győzniakarás, fenséges hatalom,

amely magában melengeti az élet csfóját.

Aki győz, az él, mert nevét az utókor számára aranybetűkkel írják fel emléktáblákra. Sok hős alakját ismerjük a múlt századainkból. Ezek mind nagy dolgokat cselekedtek. Országokat mentettek ki az ellenség karmai közül, vagy mások életét biztosították hősiességükkkel és sok esetben a halált választották a gyáva megfutamodás helyett.

Csodálatos történeteket lehet felsorolni a győzők tetteiről és vaskos könyveket írhatna a jelen embere a múlt idők legendás nagyjairól, akik előtt ma a tisztelet zászlóit hajtják meg. Ezek a hősök a hírnév, dicsőség fonyadó babérajait szedgették össze az élet mezején és nevüket örökítették meg az emberek emlékezetében.

Vanak azonban névtelen hősök is, akik szerényen meghúzódtak hős tetteik árnyékában. Nevük nem olvasható márványtáblákon, de az emberi szívek hústábláján

annál mélyebben vésődtek be e névtelen hősök nevei és cselekedetei. Ők nem dicsőséggért, hírnévért küzdöttek, hanem Krisztusért és az igazságért.

Sokan talán ma mosolyognak ezeken a fanatikus hősöknek önfeláldozó készségükön és mártírhálalukon. Teljesen feleslegesnek tartják még a vallásosság érzetével átmelegített szívek is, hogy egyesek Krisztusért éveken keresztül gályák mélyében, az evezőpadhoz bilincselve kínlódtak a korbácsütésektől felszakadt testük bizós seibeiben.

Forró olajba, szurokba mártott égő emberi fátylak, vagy máglyák lángjaiban cölöphöz kötözött keresztények szenvedése értelmetlen kérdőjelként lebeg még most is milliók szemei előtt.

Bármész tömegtől zsúfolt arénaiban, kiéhezett oroszlanok elé hajtott apák, anyák, gyermekek Istent dicsőró énekei ismeretlen dallam az örök idővőség után nem vágyók előtt és a cirkszok porondjainak homokjával összevegyült mártírok véréől undorodva fordulnak el a Krisztusi tagadók.

Ezek a mártírok is hősök voltak,

még nagyobbak, mint azok, akik csak földi dicsőséggel hajszoltak és mégis hiába keressük a sok névtelen hőst pantheonok árkádjaiiban. Glóriás alakjukat nem faragták ki márványból, de azért közöttünk élnek. Riadót űjnak hallgatásukkal.

Krisztusért a halálba ment ezek imái, lágy dallamú szótáraik nem szüntek meg és nem veszték el a világűrbe, mint gondolkak sokan. Felesendülnek még most is sokszor és a mennyei megaforon felerősítve, mint dalmafon harangzúgás száll felénk a légen át a további harcra, győzelemre biztatva.

Az igaz hívő ember nem is elégszik meg csak a harccal. A szív mélyén mindig meghúzódik a győzelemre törekvés fenséges vágya. Egyik-másik kedves, mosolygó arcú, jámbor testvér néha úgy látjuk, mintha legjobban menne sora és felhő nem takarná el feje felett a napot. Valóság azonban sokszor másként van. A harc itt is megvan, de a fegyverek ropogása és az ágyuk dörgése zajtalan. Az arca nem ül ki a szenvedés jele. Néma az aják, nyugodtak a végtagok, tiszták a

gondolatok és igazak a cselekedetek. Szívben bent azonban hatalmasan folyik a harc. Halk sóhajok a vihar szárnyai, melyekbe kapaszkodva száll az ima a szükség erőért. Szemből alágördülő könnyessepek pedig, mint egy-egy lapát föld a nyitott sírra. Temetni kell könnyeinkkel mindaddig, míg csak nem domborul a sírhant, mely alatt régi önjünk nyugszik örökre. Legyőzni önmagunkat, megtagadni és ellenállni saját akaratainknak és győzelme! venni indulatainkon, a legnehezebb harc. Itt dől el, kik alkalmasok Jézus tanítványává lenni.

Az igazi győzelem nem is lehet más, mint a Mesteré volt. Élete első pillanától kezdve, a Getsemáné-kerten keresztül a kereszt-halálig, Jézus a legnagyobb győző utánozhatatlan alakját személyesítette meg. Benne összpontesult mindaz, ami Őt e világon a legnagyobb győzővé avatta.

Erejlével és hatalmával nem kérkedett. Erősnek és hatalmasnak látszó, de végtelenségben pipogya zsarnokok útjából kitért, de nem futamodott meg a dühöngő, fogukat csikargató em-

Tűzön-vizen keresztül

Gyermekeivé a szülői otthonban teltek el. Mint „jó keresztények”, ismeretük szerint neveltek a vallásos, istenfélő életre. Az iskolában ugyancsak sok szépet, jót tanultam. Felesperedvén, az iskolai évek végéfel halottam szent emberekről és nőkről, akik elvonnulva a nagyvilágtól, Istennek szentelik életüket. Magam is nagy vágyat kaptam apácává lenni. Szüleimnek sokat könyörögtem eziránt, akik hajlottak is rá, csak hogy valami akadályok merülhettek fel, mert az idő telt és még mindig otthon voltam. Ma megértem, hogy valószerűleg anyagi bajok mutatkoztak, mivel rájuk nézve tartási és iskolázási költségeket jelentett volna.

Később szent elveimről egészen megfeledkeztem, mivel a sok nyomorúság, harc és fájdalom nehezedett ráink. Eközben elkerültem nagynénémhez, akik háztartása körüli munkájában kisegítettem, amennyiben néki a fővárosba kellett bejárnia munkára, cse-

kély tehetséggel igyekeztem a háztelendőkét elvégezni. Nénikém különben már járt a pünkösdiékhöz, akikről iskolás koromban sokat hallottam, de én is, mint a többi kortársaim és falumbeliek esztelen túlzóknak, fanatikusoknak tartottam.

Nénikém egy szép énekel, melyet otthonában jelenlétémben énekelt, igen a szívembe hatolt. Anyyira, hogy hajlandó voltam egy alkalommal elmenni a gyülekezetbe, ahol minden tetszett, csak az nem, hogy csukott szemmel, felemelt kézzel hangosan együtt imádkoztak. Olyan volt az imájuk, mint a sok vizek zúgása. Megvallom, féltem és volt rá eset, amikor az ima előtt kimentem s mikor énekeltek, bementem ismét. Efelől nyilatkoztam is azoknak, akik érdeklődtek véleményem felől. Lelekem vágya mégis közéjük vont, bár útközben mintha csak valaki mondotta volna: „Minek még közéjük, mily félelmet okoz néked imájuk?” Többszöri ottlétem után már nem tűnt fel a hangosság és az imától sem féltem. Szemeimet én is bezártam és felemelt ke-

zettel velük együtt imádkozva kértem a jó Istent, hogy Krisztus érdeme által fogadjon el gyermekeimnek. Anyyira jutottam, hogy gyermekies hittel a keresztiséget kértem és vettem fel — természetesen szüleim tudta nélkül.

Mikor meghallották, hazahívtak, megszidták és azal fenyegettek, ha nem hagyok fel a hívőkódással, kitiltanak a családból, amelyre így is nagy szeggyent hoztam. En mint 13 éves gyáva gyermek féltem a szüldától és különösen retentően hatott ráam az, hogy ha el kellene menni a szülői háztól. Hítemet elvezitettem és elmaradtam a pünkösdiéktől, — azt gondoltam akkor, hogy örökre. De mégsem! Dicsőség érte az Őrnak!

Évek multak és egyáltalán nem jutott eszembe a gyülekezet. Végeztem régi, vallásombeli szokásaimat. De lekem boldogságát nem találtam sehol. Bünből-bümben mentem, nem tördöttem azzal, hogy valamikor számolnom kell mindazzal. Ezidő alatt többször távol voltam hazulról és többek kérdésére, hogy mint vagyok, hogy vannak a hí-

bersöpredék előtt, azonban bánban fellépett és megsuhogtatta a korbácsot az Atyjának dicsőítésére szentelt templom szemérmelen meggyalázói felett.

Kicsiny volt, mint a gyermek. Magához hívta mások által semmibe sem vett szegényeket. Megvizsgálta a szomorúakat, mert ezekben a kicsinyekben megialta a letiport igazságot és tisztaságot.

Kegyelmet gyakorolt a halálraféltlen. Ottalmába vette a közép-or elől menekülő bűnbánót.

Segített a szenvedő beteg, kén. Meggyógyította a benne bűz gutaifótt, sánta, vak, bélpokki beteget.

Visszaadta az élőeknek halottait. Jairus leánya, a naini özvegy fia és Lázár feltámasztásával isteni hatalmát és könyörülő szívét igazolja.

Szelídségével, nyújasságával lefegyverezte az írástudók, farizeusok zsoldos seregét.

Türte maga mellett az áruló Júdást és ugyanolyan szeretettel bánt vele, mint a többi hű tanítványaival.

Engedelmes volt szüleinek gyermekkorában és az Isten minden akaratának.

Alázatosság legmélyebb pontjára szállt le, amikor tanítványainak lábát megmosta. Ezzel a cselekedettel a nagyratörés, hatalomravágás után tülekedőknek megmondta: aki nagy akar lenni, először legyen másnak a szolgálója.

Sírt, szomorkodott a városok, falvak megtérni nem akaró bűnősei felett.

Magára vette a gúny, gyalázat vörös palástját. Homlokába fűrdő töviskoszorú fájdalmait megadással tűrte.

Pétert nem dobta el magától hűtlenségért. Szélfel szemének pillantásai és szótlán ajka nagyobb fájdalmat váltottak ki a magáról megfélekedezett tanítványban a dorgálásnál.

Bűneink terhe alatt nem panaszkodott, még az összeroskadás pillanatában sem. Átkozó szavak helyett imádkozott ellenségeiért és gyilkosaiért, mikor azok röhej és durva, trágár szavak kísérete mellett szegezték át kezeit, lábait.

Megadással viselte a harc kínjait, mert győzelmenek tudatában volt, de még sem kérkedett vele.

Az utolsó, döntő csata megívása is, amikor megtaposta a

győző fejét, legyőzte a halált és husvét napján feltámadt a sírből, csendben történt. Még a földindulás dübörgő robaja sem hallatszott, mint a halálba induláskor.

A csatatér romjai mindössze egy félretolt több mázsás súlyú kőtömb, ástól üres sír, levett lepedő. A győzelem néma tanúin kívül egy angyal látható az üres sírban, kinek kötelessége tudt adni a történeteket: *feltámadt Jézus!*

A győztes hadvezér előtt hirnőkök hasonái nem szólnak. Nincs mozgósítva a tanítványok írást ismerő gárdája, hogy fantasztikus riport stílusos rőpíratban, vagy falragaszokkal közöljék Jeruzsálem felizgatott lakosságával a világraszóló eseményt.

Lármás szájú rikkancsok nélkül is gyorsan terjed a hír. Sehebben, mint a pusztító orkán. Szent asszonyok zokogástól (ladogó szavai, emmausi tanítványok bizonyágátétele, Getsemánkert suttogó lombos fái közt bujkáló szellő, méltóságáteljesen bölíngató sudár palma, a tavasztól mámoros, daloló kis madár gyorsabb hírvívők, mintha ágyúdör-

vők és járok-e a gyülekezetbe, azt feleltem, hogy már nem járok és nincs az a pénz, amiért elmenjek. Ugyanezt feleltem a prédikátornak is, midőn egy alkalommal találkoztam vele és kérdést intézett hozzám. Olyértelmű választ adtam, miszerint jobb a világban.

De lelkiismeretem feltámadt ellenem és nyugtot nem találtam. Rosszabbnál rosszabb napok következtek reám. Kétségbeesetten kiállottam Istenhez segítségért. Elmondtam Előtte méltatlan voltomat, de kifejezést adtam olthatatlan vágyamnak is, mely csak a Benne való életben találhat kielégülést. Az Úr ismét megkezdette munkáját bennem, csakhogly az ellenség is felkelt ellenem, összeszedve minden erejét. Szülein és az egész rokonság ellenem támadtak, de oly erővel, hogy úgy láttam, mintha vesztéssel zárulna a küzdelmem. Ha a gyülekezetbe elmentem, odahaza a legesúlyabb szidás várt miattam. Nem engedtek, majd többször úgy szöktek el. Ilyenkor eszembe jutott az én Uram, Aki sokkal többet és nehezebben szenvedett értelem. Sok-

ideig ment ez így, sőt a tánciskolába is beíratkát, de én nem mentem el. Anyám erre kijelentette, hogy menjek a háztól és csúnya szavak kíséretében fenyegetett, miszerint még azt is tagadjam meg, hogy ők valamikor szülein voltak. Fájtt szívemnek elhagyni édesanyámat, akit é földön mindenkinél jobban szerettem. Kértem az Urat, hogy szüntesse meg a lelki harcot, de az mindinkább erősödött. Egy alkalommal el is mentem a fővárosba munkát nézni. Az ottani gyülekezetben készséggel voltak segítségemre és nem is egy, hanem sok meghívást kaptam elhelyezkedésre. Hazamentem, hogy magamhoz vegyem ruháimat és elbúcsúzzam. Három napi szidalom következett. Annnyira megerősödtt a gonosz hatalma, hogy arra kértem az Urat, hogy vegye el életemet, vagy a küzdelmet, mert élve nem bírom tovább. És most történt a csoda. Megtört az ellen ereje, mert mikor indolni akartam, édesanyám viszatartott és azt mondotta, hogy járhatok a gyülekezetbe. Hogy mit éreztem akkor, azt leírni nem tudom. Bár

édesanyám úgy nyilatkozott, hogy örök fájdalmat okoztam neki, de Jézus bízottat: „Ne félj, én mindent jóvá teszek!” Hallelujah, dicsőség szentéges Nevének!

Ilyen hosszú küzdelem után teljesen dett szívem vágya. Nem kell zárdába menni, mert Jézus bezárt az Ó nagy szerelmébe. Amire vágytam, megtaláltam a hívők társaságában élő és működő Krisztus lábainál.

Kedves Testvérem, ki soraimat olvasod, imádkozz értelem, hogy az Úr segítsen a tökéletes, szent életre. És küldje el a Vigasztalás Lelkét az én szívembe, aki által vezéreltetve, eljuthassak a teljes alázatosságra és szentégre, szeretetre és tökéletességre az Ó félelmében, hogy egykor átvehessem én is ama csillogó, ragyogó, hervadhatatlan koronát, amelyre leltem vágyakozva tekint a csillagokon túl, ahol a Jézus által készült hely ínteg felénk: én is ott lehessen fejemen koronával és kezemben lanttal.

N. N., *Tápiószily.*

géssel jelezték volna a húsvéti nagy eseményt.

Jeruzsálem apraja-nagyja mint megbolygatott méhkas, zsongott. Izgatottságtól, boldogságtól kipirult emberek, asszonyok, gyermekek szájról-szájra adták a hírt: *Krisztus feltámadt, győzött az Isten Fia!*

Az ünnepeleendő hős azonban eltűnt a himnusz zengő sokaság elől. Amilyen szerény volt, míg a harcot vívta, olyan szerény maradt a győzelem után is. Nem kereste fel ítélőbíróit, hóhérait, irigységtől sápadó ellenségeit, nem vagta szemük közé aljas bűnjüket, hanem elvonult ismeretlen helyekre, hogy dicsőítse a győzelemre segítő Istent.

Tanítványainak is csak a legszűkebb körben, bezárt ajtókon keresztül jelent meg, vagy a szürkülő hajnal titokzatos bomlályában a Genezáret-tó partján kereste fel a halászás nehéz munkájától kimerült övéit.

Régen történt mindez. Századok keserves évei veszték azóta az idő mérhetetlen mélységű tengerébe, de mégis minden évben ez idő tájban több és több millió ember ajkáról hangzik el: *Feltámadott Krisztus, győzött a Galileail*

A győztes hadvezér csapatához tartozó hű katonák, mint akkor, most is oly boldogan hirdetik Jézus tetteit. Dicsőkedésükben az alázatosság lépesőjén maradnak. Nem személyeskednek, egymás közötti barátságuk békés és versengés nélküli. Célok nem más, mint Mesterüké volt: győzni!

Ha a győzelem koronájáért küzdöl testvérem, ne tévedsz szemed elől Jézus cselekedeteit. Hiába való minden iparkodásod, ha nem tudod megtartani a legbőlesebb Tanító jó tanácsait. Győzni csak akkor lehet, ha Atótól tanulsz, aki legyőzhetetlen Hős. Ha emberekben bízol és nem Isten a vezéred, a győzelem kétséges, sőt valószínű, vereséget szenvedsz.

Ne kérkedj előre eljárásod helyességével, szavaid igazságával. Kár addig kitűzni a vár fokára a győzelem lobogóját, míg egyesek így imádkoznak: *„Hajj! jöjjön el Urunk a Te orsódod.”*

A látszólagos győzelemből lehet vereség is, mint az már sokszor történt.

Jerikho bevehetetlennek látszó falain könyöklő gúnyolódók, a harci eszközök nélkül csendben vonuló Izráel népét lebeesülték. A látszólagos győzelem mámorában bujálkodó jerikhoi nép gúnyszavai halálordításba fulladtak a fal leomlása pillanatában.

HA JÉZUST AKAROD ...

*Hogyha az Úr Jézust
Akard követni,
Ne félj ez úton, bár
Hagyjón el mindenki;
Testvéreid, barátaid
Ellenségéé lesznek
És tisztas útonod
Téged nem becsülnék.*

*| Szülő, szomszéd, rokon
Egyesült erővel;
Minden ismerősöd
Rád támad nagy göggel.
Megvetette leszel
Régi pájtásidnak,
Azelőtt dicsérték,
Most majd összeszidnak.*

*1 Bízál! Egy mégis lesz,
Aki szeret téged!
Csak az Ő parancsát
Híven cselekedjed;
Én is ezt cselekszem
És boldog a szívem;
Bár ha könnypatakba'
Úszik néha szemem.*

*× Illyenkor a dicső
Udv-jövémbé nézek;
Felvidul a szívem,
Ha íyesmit érzek.
Újból boldog érzés
Hatja át szívemet,
Mert Jézusom keze
Letörli könnyemet.*

*1 Igy vídámán járom
A keskeny útamát;
Mivel Jézust látom,
Drága megváltómat.
Szent keze vezérel
Görönggös pályámon,
Míg egykor újjongok
Dicső koronámon.*

Űlhetsz te is Jerikho kőfalain a többi gúnyolódokkal. Kitzüzheted a győzelem diadalzástól, kérkedhetsz hős vezéred tudásával. Dicsőítheted őt, felírhathod nevét gránit- vagy márványoszlopra, de ez még nem győzelem!

Általad lenézett megszorongott kicsiny népek vezérére ne becsüld le. E népek hite nem bölcs emberek tanácsán épült fel. A hit cseppjei sokkal értékesebb helyről: a Golgothán fakadt forrásból hullnak az Istenben bízők szívébe. És ha most a csendre intett, a Veres-tengernél vesztelő népek Jézussal együtt a halál völgyén kell is keresztlmennni, hol hideg, nyálkás, undorító kigyók sziszegő fejüket nyugtatják feléd marásra készen. ha zord völgyek mélyén rablók fosztogatják ki a türelmesek táborát, még nem vereség, mert a győzelem reményeége a szíveken éll!

A dicső hajnal biborszínű sugarai a sötét éj borzalmaait eltüntet és felragyogó nap teljes fényében pompázik a természet minden csodás szépsége. Az anya védőszárnya alá bújt kis madár csicsergő dalával köszönti a gyengék és igazak hatalmas Urát.

Jerikho vastag kőfalai leomlanak, a Veres-tenger víze keltéválk az Isten népének szabadtására.

A sír szájáról elhengeríti szabadtítonk a követ. Nem rémülhet meg az igazak szója, ha egy időre halotti tort is ülne felettünk ellenségeink tábora.

Az igazság húsvét napján feltámadt! Győzelmet aratott vezérrünk, Jézus!

Erre a Vezérre nézz, testvérem!

Bizalmod horgonyát az örök közkiklába bocsásd és megtalárod a szabadulás útját.

Ellenségeid fojtogató kezei megbénulva csuklanak össze, ha meglátják vezéred, a feltámadt Krisztust. Könnyeid elmosódnak, szomorúságod örömré változik, vereséged győzelem lesz, mert Jézus neve csodálatos, erős és a győzelem a benne bízők!

Tomi.

Kurucz György, Kiskőrös.

Hazátlanok.

Izrael győztes nép hírében állott, akinek Istene félelmet keltett az Izráellel szemben álló népekben. Izrael Istene a szövetség-ládájával járt együtt, olyannyira, hogy ahol ez a láda megjelent, az ellenség megremegett. Így volt ez akkor is, amikor Izrael harcba keveredett a Filiszteusokkal. Az első összetűzés alkalmával visszaverték a zsidókat. A vereség a zsidók táborában rendkívüli dolog volt, úgyhogy elkezdtek ezen csodálkozni és keresték a vereség

vereségben még nem, ahol még a szövetség ládáját is el tudta venni az ellenség.

Vándorútra került a láda, vándorútra az Úr. Legközelebb Asdódban tűnik fel a láda. Itt Dagon templomába, Dagon mellé helyezték. Dagonról azt hitték, hogy hatalmas Isten, a zsidók Istene is hatalmas Isten s ők úgy vélték, a két Isten egymással meg fog barátkozni. (Balga összehasonlítás, Mi köze van a Krisztusnak Beliállal?) A zsidók Istene behozta fölényét Dagonnal szemben, amennyiben

Izrael Istenének a ládáját!" (11. vers.)

A VI. fejezet aztán elmondja, miként kerül ismét a zsidó területre a láda. Bethemesbe érve nagy áldozatot hoznak a zsidók. De a kíváncsiság ráviszi őket, hogy *beletekintsenek* a ládába „és megvere a nép közül ötven ezer és hetven embert!” (*Meghaltak*.) Miért vert meg ennyi embert az Úr?... Tisztátalan szemek nézték a tisztát s ez egy lelki törvény szerint büntett. Büntős ember, ha Isten Igéjébe beletekint, ez meg fogja büntetni, ez

A BIBLIAI TANFOLYAM RÉSZTVEVŐI

okát. Ezt pedig abban vélték látni, hogy nincs velük az Úr ládája s így az Úr maga sincs velük. Sám. I. 4. 4—5. verse szerint elhozták a ládát Síló-ból a táborba. Izrael újjongott, az ellenség remegett. Most itt volt a láda a táborban s reményük volt a győzelemhez: s most mégis veszteniük kellett. Oka ennek abban rejlik, hogy az Úr egy tisztátalan nép között lakozott s tisztátalanok mellett az Úr biznyságot nem tesz. A láda ugyan velük volt a táborban, de a zsidók már nem akartak a láda tartalmának, a tízparancsolatnak engedelmessé válni. Kivánták, hogy segítse őket az Úr, de nem akarták néki szolgálni. Az ellenség elvette a ládát is. Volt Izráelnek már vereségben is része, de ilyen

ledöntötte és másodsor összezsúzza darabokra. Izrael Istene nem tűr meg más Istent maga mellett. Vagy — vagy! A láda tartalma mondta: „*Ne legyenek idegen Isteneid!*” — Hallod, hogy zúg ez a parancs a füledbe? Sám. I. 5, 7. azt mondja: „*Ne maradjon nálunk az Izrael Istenének ládája!*”... Ők sem akartak a láda tartalma szerint cselekedni.

Ezekután Gáth-ban tűnik fel a láda, ahol nehéz nyavalya sújtja őket, s így ők is „elküldik” a ládát. S mikor Ekron felé érkezik a láda, az ekronbeliek hangosan kiabálnak, mert félnék, hogy büntetést hoznak vele együtt reájuk. Ez a láda ma is büntetést hoz azok számára, akik nem kívánnak annak tartalma szerint cselekedni is. „Bocsássátok el az

felfedi vétkeiket, vádolja bűnöségüket s ha nem engednek a megismert, vádoló igének: kárhozat, büntetés, halál a jutalma. Izrael nem kutat azután, hogy mi az oka a nagy büntetésnek, de inkább, minthogy cselekednék a láda tartalma szerint, inkább menekülni akar a ládától; végül Sámuel bírja rá a népet arra, hogy mondják: „Vétkezünk az Úr ellen!” (Sám. I. 7, 7.) Izrael annyira megfélemedett a ládától, hogy nem merték bevinni a zsidó tartományba, hanem Kirjáth-Jearim-ba helyezték el. Ez a városka Benjámin törzse területének a legvégső, határszéli helye volt. Kiteszolgálták az utolsó perifériára. A pogányok nem fogadták be, Izráelnek sem kellett.

Hazátlan láda. Hazátlan Úr. Hazátlan Isten. És Izráel meg tudott lenni Isten nélkül... de hogyan?!

Évek, századok múltak el s s Úr népe közé vágyódott jönni. Megkísérlé, hátha most már befogadják Őt. Ha engem, a Teremtő Istent, az Atyát elutasítottak, talán befogadják a fiamat. S midőn ez idők beteljesedtek: eljött az Úr.

Jézust szereti a nép, míg betegetek gyógyít, halottakat támaszt s amikor ezeket táplál kevés kenyérral: királlyá akarják kikiáltani.

De amikor parancsait osztja ki, mikor engedelmséget kér, amikor a tálat belül is tisztának kívánja látni, az ő szava „kemény szó” — és az Ő követői közül sokan meghátrálnak. Lassan-lassan mindinkább látható beteljesedést nyer Jánosnak szava: „Az övéi közé jött, de az övéi be nem fogadták” — „a sötétség meg nem ismerte...”, dacára annak, hogy „látták az Ő dicsőségét.”

Néhányan követni akarják s Jézus azt feleli: „A rókáknak van barlangja, a madaraknak fészke, de az ember Fiának nincs, hol fejét lehajtsa!” Az Ő biredalma után érdeklődőknek ezt mondja: „Az én országom nem e világból való!” Jerichóba ér és senki meg nem hívja vendégének: „Szállj le hamar, mert nekem a te házádban *kell maradnom!*” (Lukács 19, 5.) Jézus maga hivatja meg magát és ez gyakran megesett vele, hogy nem hívta meg senki. Még ma is kér bebecsültást... Meghívtuk már mi vendégül, munkatársul, üzletársul, élettársul?...

És, hogy hazátlan volt, bizonyítja az e világból való kiutasítása, mely még rosszabb, mint a gadarai kiutasítás... a vége Golgotha, kereszt, halál, amit hosszú vándorlás, hosszú kálvária előzött meg.

Hazátlan volt az Úr! Hazátlan Jézus is.

Jézus búcsúzkodik. A búcsúzás sokszor ígéretekkel jár. Itt egészen rendkívüli az ígélet: „Veszitek a Szentlélek ajándé-

kát!” Pál mondja, 500-an látták, amint az Úr felszállott oda, ahonnan a Lélek eljövendő, 500-an veszik ott helyszínen meg egyszer az ígéretet, 120 elnyeri, hol a 380?... Ott, ahol ma is van. S hogy rövid legyek: megállapítom: a Szentlélek is hazátlan. A láda a zsidó nép között, Jézus az övéi között, a Szentlélek a keresztények között. A Szentlélek ma — mint a teremtségnél — „a sötétség, a sivár üresség felett lebeg”. A Szentlélek ma, mint Noé galambja, helyet keres, hol megpihenhessen, hol letelepedhessen s jaj, nem talál, mint

Jézus nem talált nyugalmi helyet feje lehajítására.

Hazátlan vagy, Istennek Lelke, nem tudsz megpihenni, Belzebubnak mondanak téged, mint Jézust, üldöznék, míg a végső perifériára érsz, nincs nyugalmad néked. Hazátlan vagy, Isten!

Megvolt a keserűsége az Atyának, a Fiúnak is volt kálváriája, s mi átéljük, mi látjuk a Szentlélek nehéz munkáját, szenvedését Golgothás útját.

„Vendég voltam, vándor voltam, be nem fogadtatok... nem ismerlek... az örök tűzre vedel...”

F. J.

Néhány gondolat

a bibliatanfolyamon hallottakból, melyekkel Schmidt testvér tanításait fűszerezte:

Egyik prédikátor kissé humoros kezek között írta barátjának: „Hát a régi „én”-ed hol van, meghalt-e már?” A válasz elég találó volt: „Igen, csak néha felemeli fejét a koporsóban és azt mondja: „Ámen.”

Valaki, élete végén ezt mondotta: „50 éven keresztül tanulmányoztam a Szentírást és amire Gyümölcsnek még csak a burokját törtem át.”

A vak szeretet egyik jellemző példája. A fiút elvitték katonának, aki értesítette anyját, hogy egy bizonyos időpontban legyen a városban, ahol a száda legyen vigyovonul. Ügyetlen volt még az újonc és nem lépett együtt a száddal. De az anya ezt nem így látta. Összeszepta kezeit és felkiáltott: „Az egész szápad rosszul lép, egyedül csak az én fiam lép jól!”

A kitartás jutalma. Egy elhídegült gyülekezetben egyik buzgóbb tag folyton ostorozta a hívőket lanyhaságuk miatt, de eredménytelenül. Mivel a prédikátor sem értett vele egyet, több helyen rossz nyilatkozatokat tett arra és az egész gyülekezetre nézve, amivel inkább csak rontott. Egy alkalommal műhelyében, ahol mélyen elgondolkodott a gyülekezet helyzetéről, egy hangot hallott: „Az ébredést kezd magad!” Buzgó imába mélyedt és bűneit, megbánva új életet nyert. Ezután kérte a prédikátort, hogy hívja össze a gyülekezetet egy hétfoésti imára. Az nem a

legszébb nyilatkozott, mivel a rendes imaórákra sem jöttek el a tagok. Mégis, mikor összejöttek, módfelett megáldotta őket az Úr. A legközelebbi alkalommal már nemcsak a prédikátor, de nagyon sokan jöttek el és megkezdődött egy nagy ébredés.

Valaki nagyon szeretett volna adakozni, de nem volt hozzá tehetsége s az Úr megmutatta néki, hogyan akar, mégis tehet valamit. Szívében forgatta már az új évaddal beköszönő divatszertinti kabát- és kalap szükségességét, amire tabargatta pénzeszkéjét. Egy alkalommal, midőn ismét szegénysége és adakozási vágya felől panaszkodott az Úrnak, szeme elé tűnt divatját mult kabátja és kalapja. Nem tudta mire venni ezt, annál inkább sem, mert ez a látás többször jelentkezett. Nem sokra méltatta, mert arra nem is gondolt, amit az Úr később megjelentet néki. Aki így szolt hozzá: „Nem gondold, hogy jó lesz még néked az a régi kabát és kalap? Ha akarsz tenni, így tehet valamit.” Ekkor értette meg Isten üzenetét és engedelmeskedett.

Egy fiatal, istenfélo szolga:egény alaposan megviccelte iszákos gazdáját, aki azon panaszkodott, hogy nem képes felhagyni az ivással. Az ökröt kiszomjaztotta és végül pálinkát kevert az ivóvizébe. Az ösör beszivta és olyan részeg lett tőle, mint a gazdája. Ezután ismét megkísérelte vele, de az ökör nem állt kötélnek. Hiába szomjaztatta napok hosszat, nem volt hajlandó a pálinkás vizből inni. Valószínűleg azt mondhatta magában: „Egyszer, de soha többet.” Ügylátszik e tekintetben az ökör tanulóenyabb.

Kisértés.

„Teljes örömmek tartások atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek.“ (Jakab 1, 2.) Ez igével szemben Jézus Krisztus szava az Úri imában így hangzik: „*Ne vígy minket kísértésbe.*“ E két gondolat között merő ellenkezés látszik. Míg Jézus a tanítványokat úgy utasítja, hogy imáikban kérjék Istent, hogy kísértésbe ne essenek; addig Jakab apostol azt tanítja, hogy a kísértéseket örömmek tartások. Hány és hány ilyen hely van a Szentírásban, amely a kritikus és kételkedő lelket még kétkedőbbé teheti, vagy a hitetlenségbe dönti. Nem azért, mert az ige összefüggéstelen, hanem, mert Isten igéjének igazsága csak a hibából való előtti lett felfedve. (Máté 13, 11.) Egy kis gondos tanulmányozás hamar fényt derít az igékre. Ha olvassuk Lukács evangéliuma 11. rész első versét, az tűnik ki onnan, hogy a tanítványok akkor, midőn az Úr az előttük közismert „Mi Atyánk“ imáját elmondta, olyan gyöngye alapon állottak, hogy ezt kellett kérni: „*Uram, taníts minket imádkozni.*“ Ertheő tehát, hogy az ilyen lelkiállattal, lelki erővel rendelkezők részére a kísértés, a megpróbáltatás végzetes kimenetelű is lehetne. Így éppen olyan fontos kérdés volt részükre a „*Ne vígy minket kísértésbe*“, mint például: „*A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.*“ Azonban mikor Jakab apostol az ő levelében írja tanítását, már háttamögött egy megpróbáltatással és sok tapasztalattal teljes mult állott, melyből levonta a tanulságot. Bár ő is hallotta Jézus ajkáról az Úri-imát, mégis arra a megállapításra jut, hogy a kísértések csak hasznára voltak s így arra inti a híveket, hogy ne féljenek a kísértésektől. sőt teljes örömmek tartásák, ha különféle kísértésekbe esnek.

Mi tehát a kísértés? Egyesek szerint ez által ismeri meg Isten az embert. Megpróbálja: vajjon mekkora hordképessége. Ez azonban téves hit. Isten nincs arra ráutalva, hogy az ő szempontjából tegye azt. Ő a szívek

és vesék vizsgáló Istene. (Jer. 20, 12.) Mert eleve ismert. (Róm. 8, 29.) Tehát biztosan látja kiléteimet. Ez Isten mindentudóságának lekiacsinylése lenne. A kísértés egészen mást céloz. Jakab apostol örömet talált benne. Eből az következik, hogy a próba a kísértés az ő javára szolgáló eszköz. Tehát az emberért való. A Krisztusban meggyökerezett hívő nem is kéri, hogy a megpróbáltatás és kísértésektől ment legyen. Tudja azt, hogy feletébb nem kísértetik meg, mint amit eihordozhat. (I. Kor. 10, 13.) „Tudván, hogy a háborúság békelesség türedést nemz.“ (Róm. 5, 3.) „Megedjen az Úr a kísértést, hogy eltérítse az embert a rossz cselekedeteitől és elrejtse a ke-

vélységet a férfi előtt.“ (Jób 33, 17.) Kísértés és próba nélkül könnyen önhitt, beképzelt hívők lennének. Így hajlamosak vagyunk egy-egy eredmény után többet gondolni magunk felől a valóság-nál. Ilyenkor azután Isten a kísértés igénybevételével mutatja meg: „Lásd meg ember, ki vagy!“ Ilyenkor a beképzelt, szeretet vizében ringó sarka hamar zátonyra akad. Az álbárányka szelidsége: epés pulykaméregg változik. A szinlelt alázat megmutatja, hogy ő is valaki ám.

Tehát krisztusi szemszögből tekintve, nem kell-e örömmek tartani a különféle kísértéseket? De igen! Jézus nem épít meszelt sírokat. Ő templomává akarja alakítani az embert. A meszelt sírból lehet ugyan szép, de jaj akkor, ha az idő viszontagságának mindent próbára tevő vaskeze megrepszú a vakolatot. Ki marad meg közelében annak búze miatt? — Ilyen a mázolt hívő. Kell a kísértés? Igen, nekem kell, hogy lássam, ki vagyok. Örülj a próbának; ha valóságod hiányát mutatja is meg. Jobb azt tudni és belőle megtérni, mint benne veszni el.

Istennek más céljai is vannak. Az igazak a Krisztus kegyelméből megigazitottak is juthatnak kísértésekbe. Itt is Jakab apostol szava csendüljön felénk: „*Teljes örömmek tartások!*“ (Jak. 1, 2.) Teljes örömmek, mert ilyenkor látjuk legtisztábban Urunknak velünk szemben megnyilvánult kegyelmét. Ilyenkor látjuk igazán meg, mit tevelünk az Úr. Amikor a próbák nehéz harcát vívtuk, a bennünk lakozó krisztusi türelem, a szeretet, a szelidség és alázatosság fegyverével győzve, kitűzte a győzelem zászlóját a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségére.

„A minden kegyelemnek Isten pedig, aki örök dicsőségre hívott el minket a Jézus Krisztusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtek, Ő maga tegyen tükéletek, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká. Ővé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké!“ Ámen. (I. Pét. 5, 10—11.)

Ne félj!

*Ne félj, ha üldöznek,
Ha rád felleg borul;
Ha sokan megvetnek,
/ S vészfelhő tornyosul.
Körülled ellenség,
Tombol, dühöng a vész;
/ Imádkoz s hűgyjed el,
Hogy segít a hatalmas ké:*

*/ Ne félj, ha gyűlölnék
S elhagy testvér s barát.
Ha mindenki ellened
Gördít nagy akadályt.
/ Üldözzön mindenki!
Lehetsz iti megvetett,
Titkos kamrádba menj,
Vigaszt ad Istened.*

*/ Lehetsz itt megvetett,
Gygy verve bilincsbe,
Vágyarabságban,
Máglyatüzekben.
Kinzókamrában
Hulljon el a véred;
/ Krisztus keresztjében
Van csak örök élet.*

*Lehet ellenség,
Apa, testvér, barát;
/ De csak egy van olyan,
Ki igaz békét ad.
Jöhet a halál
Éles sarlójával.
Fönt van a mi hazánk
Mennyek országában.*

Andruskó, Kispeszt.

B. Gy.

Ismeretlen könnyek.

János 11. 35.

Sír a Föld. Áradó hegyipatakok, méltóságosan nyomuló folyamtestvérek, gyöngyszemtavacs-kák, nyugtalan Óceánok beszélnek róla. Sír a világ: helyezd csak füledet a földre, kérdezd meg a vándorfelhőket, érdeklődj a csavargó szellőktől, mind ezt súgja, mind ezt kacagja...

Ha nem hiszed, kérdezősködj tovább: páriáknál, hogy mért oly feltűnően vörös a szemük alja, viaszképű gyermekeknél — akik az élet kincsei —, miért oly nedves az asszonyok köténye csücske és mi lelte a bohém, örökké neveltető alakokat, acélszívű katonákat, lángszemű szerelmeseiket, kormosképű munkásembert; a senki és mindenki fiát? ... Kérdezd meg magadat!

Mi az, sírni? Mi az a könny? Nincs, aki ne tudná és nincs ember, aki tudja. De annyi bizonyos, hogy a Jézus-Ember is sírt.

A sírás: a megbánás, megbántás, meghatódás és keserűség különböző szülöttje. Sírnam, mert megbántottak, sírtam, amikor büneim bántam meg, sírtam, mivel nagyobb szeretetre találtam, mint bennem volt; sírtam, hogyha nehéz volt a kereszt...

De miért sírt Jézus?

A mi könnyeinknek megvan a maga speciális története. Igaz, hogy az újszerűeknek ez csupán mese, de nekünk több a valóság-nál. Kezdődik a paradicsomi átokfánál, új kezdetet nyer a bárkában, folytatása és eredménye a mai kultúrét átkos, panaszos, mérgezett kenyérével.

Útunk a Golgothánál kettészakadt; akik megtaláltuk a keskenyebbet, külön történelmi lapot nyitottunk a sírásról, melynek mottója ez: sírtunk, mert születünk, sírtunk, mert élünk, sírtunk, mert várt reánk a halál. Mindez: „Az ó-ember élete a Golgotháig.“ Azóta: sírunk, mert újjászülettünk. Sírunk, mert ha élünk is, nem mi élünk, sírunk, mert vár reánk az Élet. Neve: „Az új-ember élete a megdicsőülésig.“ Hogy azután mi lesz,

sírunk-e, vagy neveltünk, — nem tudjuk. Itt e földön a legnagyobb öröm kifejezője: a sírás.

A többi százmilliók könnyei miről beszélnek? Történetüket visszanyújtják millió esztendőkkel, de jelenük úgy zárul le, mint a csapóajtó. Nevelik a könnyet és mégis hullatják. Gúnyolják az Istent és mégis siratják. Tagadják a Krisztust, mégsem szabadulhatnak keresésétől; félnek a golgothai útra lépni, rettegnek, zokognak, de kezük ökölbe szorítva; életük színes, mérges virágait, lelkük utálatával, mocskos szennyvizével öntözik. Útjuk a Golgothánál más irányba lért; folytatják elődeik ocsmányi életét. Babérl, kincseket, halhatatlan hírnevet, meleg családi fészket, rangot, címeket és címereket, nagyok barátságát, tisztátalanságuk áldozatait és mindezekben a megváltást, az örökkévalóságot keresik. Így azután leányok és asszonyok, férjek és nőlenek sírnak, mert nincs békeségük sem éjjel, sem nappal. Katonák, mer' nehéz

a mundér, civilek, mivel a világgazdaság tőkéséi holtpontra juttatták a munkalehetőséget. Kifosztott ékszerészek, halálraítét rablogyilkosok, bányát és teinger-völgyét turkáló kincshajászók, bőrzék felőrült részvényvadászai, az üetöz és bridz idegbeteg otthonosai, kopott királyok, koldus mágnások, munkanélküli képviselők, póéták és lírikusok, szakemberek és kapások, papok és filozófusok, diákok és professzorok mind, mind hullatják az élet nehézségei-szülte könnyeket...

De miért sírt Jézus?

Ki tud erre megfelelni? Isten egyszülött Fia, a büntelen Emper, pokolt és halált, kísértőt és kísértést legyőző egyetlen. Aki nek nincs mit veszteni, mert a legnagyobbat már lelette; nincs mit nyerni, mert minden hatalom Néki adatott; aki felelte a családi fészket, tültele magát anyagi, személyi, hatalmi kérdéseken; az örök Imádkozó hogyan fakadhatott sírásra? ...

Lázárt siratta? Hiszen csak egy szavába került és feltámadt e kedves barátja. A gyászoló Máriát és Márhát siratta, mert oly sokáig kellett nékik lélegek közt várni? Nem tudjuk... Engem siratott, mivel oly sokáig haboztam hozzá jönni, vagy azért a sok halálitan cselekedetért, mellyel illemtem jószágával szemben; vagy érettek, aki nem akard hallani az Ő szavát és nem engedek, hogy áldott Szentleke meggyógyítsa, beteg, gyümölcs-telen életedet... Talán a mai idők halottjaira gondolt, akik életet színelnek, pedig halottak, a mai keresztényekre, büzhödt testére a régi Barátnak, akit Máriák siratnak és egyre mondogatják: „Mester, Mester, meddig vársz még magadra, mikor jössz és adsz életet a halott keresztényeknek!“ ...

Miért sírt Jézus?

En nem tudom, magyarázza meg mindenki magának, keresse önmagában a feleletet. Mert anyi bizonyos, hogy reánk gondolt, látta vesztett helyzetünket, a sátn kétségbeejtő rabigáját felettünk, szennyes áradatok lélekgyilkoló tombolását, a tévelygés szellemének hazug ármánykodá-

SÍR A SZIVEM ...

*Sír a szivem, sír az ének,
Uram, ne hadd dicsőséget!
Uram, fékezd meg a gögőt,
A csaló, átnok ördögöt.*

*Sír a lelkem, mikor látom,
Orcad elé mily homályt von
Az erőszak, a bitórlás,
Önteltség, nyugtalanokadás.*

*Ne sírj lelkem, ne sírj szivem!
Tudom, kiben van a hitem.
Ne kövess mások útjait,
Figgyeld a Krisztus szavait:*

*„Gyermekim, Én bennem bízzatok;
Bárha terhes lesz utatok,
Veletek vagyok minden napon,
Lelkem áldása munkátokon.“*

*Oszlik a bánat, vidul az ének,
Örvend szivem Isten kegyének.
Sóvárgó szemmel lesem a hegyet,
Ahol megnyitja Uram az eget.*

*Krisztus, Uram, segíts engem
Tisztán megőrizni lelkem!
Nyelvemre kötőfeket tenni,
Lelked által jókra terelni!*

sát, az ostoba álbölcsesség gonosz konkolyhintését, önző szenteket, irigy hallelujázókat, vakok vak vezéreinek gőgös botorkálását, nagyhitű fanatikusok keményképűségét, csatavesztettek az Apollón harcmezéjén. Talán valamennyire megértjük, ha belegondolunk abba a botor hitetlenségbe, melyben szenvedünk: a Mester velünk és mi kétségeket táplálunk szívünkben, a szeretet langyos vizével mosogatja szívünket és mi marólugot öntünk testvéreink arcába; szüntelen lábraállít minket, akik ekkor gáncost vetünk mások lábai elé; előáll a hiúsági kérdés eme nyílt tanítás alapján is: „Aki nagy akar lenni, legyen inkább kinek a szolgálja.” Hajh, az Ó dicsőítése üres zokatolássá fajult. A teológia mormol: az ész tanítja a Szentlelket; az ének gramfonlemez, vagy mi: mindig üres és ugyanaz, legfeljebb a futamok, színek és az ütem változnak, mely a vér mozgását különféle állapotba segíti, de hol a szeretet hálája belőle?! — A zene lapos nyivákolássá fajult, nincs benne a mag: Krisztus dicsőítése. Hát csoda, ha Jézus sírva fakadt? Látta, hogy Lázár sírjától kezdve nincs semmi ünnepi, semmi füstös a földön, látta és érezte rettenetesen nehéz küldetését, minden értelmes értelmelenségét és búval bélelt világon...

Sírt Jézus!

Meg kell tehát értenünk, hogy Jézus sírása nem történelmi epizód csupán, hanem örök fellívás és vad ellenünk. Érettük, velünk és bennünk sírt. Jeruzsálemet síralva, nem a falakra, hanem a városi környékező évezredes isteni gondviselésre és pártfogásra, illetve annak megvetésére gondolt. A zsidó főváros e tekintetben az egész világot képviselte. Ismeretlen könnyek! Csodálatos, drágagyöngyöket is felülmúló könnyek! Jézus azért sírt, hogy megtanuljunk sírni — Vele. Az ellenségekért, hitelenekéért, minden Istentől távol élő és a szeretetben meg nem gyökerezett lelkekért való sírás a legtisztább — de legismeretlenebb. Jézus könnyei! Kutasd e könnyek titkait és megismerd benne egy eddig

előtted homályos területet, de éppen azt, amely a mennyei katar-kőhöz legközelebb esik; a tiszta szeretet harmata ca, mely leszáll és ellepi a tájat. Az ilyen szívekben balzsamos melódiák zsongnak, az ima csendes folyamává válik, mely végtelenül mély...

Le minden külső álarccal! Le a képmutaszkodó szenteskedéssel!

Missziói hírek

Biblia-tanfolyam Budapestén: Emlékezetes napjaink voltak március 8—14-ig. Régi vagyunk nyert beteljesedett az eddig áhított és nélkülözött biblia-tanfolyamban. Schmidt testvér — azonos célú országos körúta alkalmából — felkereste elhagyott országunkat, hogy néhány fontosabb kérdésben útmutatást nyújtson a Biblia alapján és a Szent Szellem által testvéri körünknek. Az érdeklődés váratlan mértékben nyilvánult meg. A reggeltől estig tartó tanórákat közel, illetve több mint száz-an látogatták. Mondanunk sem kell, mily nagy hibát követünk el abban, hogy az összes prédikátorokat és bibliai munkásokat nem hivattuk fel. — Tudniillik úgy véltük, hogy a testvérek számára e váratlan utazás és kollektív eserejük meghaladó lenne. De aki mégis eljött a környékből és távolabbról, nábobí gádzagságnál többébb kincsekkel megrakodva tért vissza. Szívünk, lelkünk megtelt Isten iránti hálával, Aki több tekintetben most nyitotta meg szemünket és álláhatatunk egyes homályos területeken. Új élet-erő szökölt szívünkbe: betelített vágygal bírni azokat a lelkiájdékokat, melyeket ma is osztogat az Úr. Foglalkoztunk a következő anyaggal: *A Szentlelek kettős munkája. — Keresztyén hitünk alapvető tanítása. — A: Ige helyes beosztása. — A megmentés folyamata. — Lelkiájdékok. — Korai és késői eső. — A gyülekezet felépítése. — Püskösdől az eragudatásig. — Kegyelem és cselekedet.* stb. A felsorolt címek egymagukban is sokat beszélnek s ha hallottuk volna azt a sok példát és élményt, melyeket kedves testvérünk igazolásul felsorolt, viszont azt a sok kérdést és magyarázatot, melyeket a tanfolyam résztvevői feltettek és kaptak, csak akkor lehetne egy kevés fogalmunk a kurzus értékéről. Elengedhetetlenül szükségesnek látjuk testvérünket a legrövidebb időn

Le a frázisokkal! Jézus nem ilyeneket érdemel! De fel a szívvel, fel az igazi szentségre, a teljes, őszinte bűnbánatra és önbizomerésre, általános szeretetre. Fel ügyéért, Nevéért, Szellemének győzelméért, teljes örömré szívünk megrepedéséig azért, Aki így neveznek: Jézus!

belül visszahívni, hogy legalább kétfeltes tanfolyamon az összes munkások résztvegyenek. Az első két napot Pest-erzsebeten töltöttük, hétfőtől csütörtökig a budapesti gyülekezet vendég-szeretetéit élveztük. Esténkint evangé-
lizáló gyülekezeteket tartottunk a pest-környéki imaházakban, melyeken számos hallgató jelent meg. Tegye a mi Urunk gyakoribbá számunkra ilyen-nemű áldásait. Áldjuk, dicséretjük minden ajándékaíért, melyeket kezéből elvettünk! „Jegyezgető.”

Imaházmegnyitás Pécsen. Március 24-én régén várt nap érkezett meg egy kicsiny nyáj számára. Sok küzdés és próbálkon keresztül elvezette Isten az Ő népét egy olyan helyre, ahol most már az ellenségétől szabadon dicsérhetik a királyok Királyát és boldog hála-
adással zenghetik: „Nagy vagy te Isten, nagy a te hatalmad...”

A város szívében fekvő, kívülről, belülről csinos és szépen berendezett imaház kellemesen hat a belépőre. A 15 m. hosszú és 7 m. széles terem 200 ember számára elegendő. Ha az ébre-
des továbbra is oly intenzíven fog megnyilvánulni, mint jelenleg, akkor remény van az imaterem nihamarabbi megnagyobbítására is.

Az imaház megnyitási ünnepély szerény keretek között folyt le. A délelőtti és délutáni istentiszteleten a helybeli, valamint Büsü, Darány, Almamellék, Somogy községekből gyalog érkezett testvériségük közösen örvendeztünk, mert szemekkel láthatuk mennyei Gondviselőnk kezének csodás munkáját.

Muci testvér, a pécsi gyülekezet prédikátora, bevezető beszéde után Becker és alulírott testvérek szóltak mindkét összejövetel alkalmával az ünneplő testvériséghez és Isten ígéje után komolyan érdeklődő látogatókhoz.

Az elhíntelt magvak gyors csírázása alkalmunk volt tapasztalni, mert istentisztelet végeztével többen térdén-
állva, könnyes szemekkel imádkoztak

bűnük bocsánatáért. Örömnkre szolgált különösképen az is, hogy a terdepötlők között akadnak olyan kedves lelkek is, akik a helybeli adventista gyülekezetnek a multban szorgalmas látogatói közé tartoztak, de Isten Lelke elvezérelte őket különös módon azon úp közé, akiknek hetenkint nem egy, hanem hét szombatja van.

*

A mennyei áldás esője öntözte meg

e gyenge plántákat és tegye őket erőssé a Jézus követésére.

A pécsi kisnyit gyülekezet szíves vendégszeretetének élvezése után, arckunkon holdog mosollyal és kedves emlékekkel széledtek szét a vendég testvérek, megfogadva egymás közt azt, hogy a pécsi misszióért ezután még többet fognak imádkozni.

Tegyed te is ezt, kedves Testvérem!
Tomfi.

Bizonyásgtélékek

Csendes hit — hangos ima.

Amikor hét évvel ezelőtt először beléptem a pünkösdiak összejöveteli helyiségébe, csaknem visszafordultam, annyira visszatevés volt részemre hangos, erőszakos imájuk. De mégis ottmaradtam, mivel úgy hallottam, hogy ott a betegek meggyógyulnak, én pedig súlyos gyomorbajjal küzdve, igen vágytam már attól valamiképen megszabadulni. Mint sokan mások, kértem a hívők érettem való imáját, akik ezt készséggel meg is tették. Bár valami könnyebbülésfélét éreztem, de nem gyógyultam meg. Kerestem ennek okát. Addig sem volt ismeretlen előttem a szentírás és új élet, amennyiben egy „csendes” bibliai körben sok szépet, nemeset és istenit tanultam, amit életembe is igyekeztem belevenni. Hitem mégsem volt és ki nem állhattam a hangos imát, ahogyan a pünkösdieket imádkozni hallottam. Tovább szenvedtem testileg-lelkileg egyaránt, mindaddig, míg Isten akaratát szorosabban nem kutattam. Ekkor derült fel szemem előtt hitem hiánya. Térdeimet, melyek addig merevek maradtak, meghajlva, könyörögtem az Úrhoz, hogy értesse meg velem szentséges akaratát és gyógyítsa meg testben, lélekben az Ő kegyelmességének nagy volta szerint. Közben olvastam az „Apostoli Hit”-ben közölt gyógyulásokat, a szentírásban pedig ugyancsak megtaláltam a helyeket, melyek igazolják a hangos imát, különösen azok részéről, akik a mélységben vannak. Így magam is úgy nekiláztam, hogy ugyancsak bele-

melegedtem, miközben megjelent az Úr és belepillantottam a jövőendő világ gyönyörűségébe. Örömmel alig fejezhetem ki, mit akkor éreztem s azóta sincs más vágyam, mint elmenni abba a szép otthonba. (Filippi 1, 21—24.) Attól kezdve betegségem is eltűnt s még ma is legjobb egészségnek örvendek. Akik olvassátok bizonyásgtélémelet és hasonlóan betegségben szenvedtek, okuljatok a velem történtek is és ne feledjétek el, hogy Krisztus hatalma nem rövidült meg. Zörgessetek és megnyitaitk néktek, keressetek és találtok. (Máté 7, 7—11; Lukács 11, 9—13.)

iff. Hegedűs István, Réde.

Válasz a hívők imájára.

Mult év novemberében kértem meg a testvéreket, hogy imádkozzanak egy törekvő kisleányért, aki rettentő betegségben szenvedett. Levélbeli kérésem után most ugyancsak oly módon tesztek bizonyásgot, hogy az Úr a testvérek imáját meghallgatta és a gyermeket teljesen meggyógyította. Most a magam részéről fordulok kérésrel a kedves testvériséghez, hogy beteg kezem meggyógyulásáért imádkozni sziveskedjenek.

Diesőség legyen az Úr Jézusnak, aki ezen az elhagyott vidéken is munkálkodni képes, különösen, ha mi kérjük Őt erre és várjuk az Ő szabadítását.

Kerekes János, PéL.

Mielőtt az alkony beállt. . .

Jártam én az „imádkozó aszszonyok” közé, beszéltünk mi sokat Jézusról, de fogalmam sem volt róla, hogy kicsoda Ő és milyen a munkája! De most megtudtam. Egyik ismerősöm elhívott a hívők gyülekezetébe, ahol

sok szépet hallottam, amiből azonban keveset értem. Nyoma mégis a szívemben maradt. Anynyira, hogy elhívtam magamhoz a gyülekezeti Vént, aki kérésre beszélt Jézusról, megtérésről, gyógyulásról, Isten akaratának cselekvéséről Máté 5. fejezet alapján. Bűnös voltam és beteg is. Miután megértem, hogy Isten vezette hozzám a hívő testvéreket, hogy életem végét az Igazság útjára terelje és elkészítse ama nagy napra, kértem, hogy imádkozzanak velem testi gyógyulásomért. (30 évfaját a karom, képtelen voltam vállban felemelni.) A gyülekezet imája és az én lelkemnek forró vágya meghallgatást talált az igaz Orvos színe előtt: kérésünket megadta. Hallelujah!

Később egy másik baj jelentkezett. Szemeimet vér borította el. De most már tudtam, hogy hol van a Forrás és testvéreimmel együtt az Úrhoz kiáltottunk. Aki ismét jelentkezett és meggyógyított. Mivel még gyenge vagyok a hitben, sokszor ad látomásokat, melyek által nevel, épít ememet. Mielőbb szeretném elnyerni a Lélek keresztiséget is, amire az testvériség imáját kérem segítségül.

Takács Istvánné, Réde.

Ma is az, Aki régen volt.

Bizonyásgot tesztek afelől, hogy Krisztus seibeim ma is gyógyulás van és Vérében csodás az erő, mert engedte ezt nekem is tapasztalnom a közelmultban; dicőség érette szentséges Nevének!

Egy napon, munkából hazajövet, rosszullét fogott el s mikorra hazaérkeztem, azonnal ágyamra estem, mert nem bírtam másként viselni a kínokat. Mikor valamennyire magamhoz tértem, vettem észre, hogy a fájdalom egy tojásnagyságú daganat okozza, mely gyomromban keletkezett. Ekkor kedves feleségemmel együtt kértük a drága Jézus Krisztust, hogy gyógyítsa meg és szüntesse fájdalmaimat. Kegyelmes Urunk azonnal meghallgatott minket, mert fájdalmaimat még aznap este megszüntette és a daganat is eltűnt a gyomromból néhány nap múlva. Legyen

áldva a mi drága Orvosunk, Aki a Benne hívőket mindenkor meghallgatja. Hallelujah! Imátoikat kérve, vagyunk testvéri szeretettel az Úrban.

*Horváth István és neje,
Kőröshegy.*

„Áldjad én lelmem az Urat!”

Drága áron váltott testvéreim az Úr Jézusban! Bizonyosságot tesznek Urunk hatalmáról, Aki engem egy itt meg nem nevezhető betegségből. Minden igen győtrő és legyengítő volt, gyógyított meg. Titkoltam betegséget és sokan félreértették sokszor levertségem, melyet a fájdalom okozott. Ez év januárjában férjem Pestre készült, én pedig bár gyengének éreztem magamat, mosáshoz fogtam. De nem bírtam lábaimon állni: roskadoztam. Férjemnek panaszkodtam felől, majd az Úrhoz kiáltottam: „Uram, könyörülj rajtam, gyógyíts meg!” És tudjátok, mi történt? Az Úr abban a pillanatban megdicsőítette magát! Hallelujah! Az Ő szeretete mint egy meleg kőd övezett körül és testemben megéreztem a gyógyulást. Majd azután leborultam és örömkönnyek között rebegtem hálát az én Orvosomnak. Dicsőség terjen az Ő drága szent nevére!

*Bernhardt Gyuláné,
Kúnszentmiklós.*

Csend. Önvizsgálat.

Nos, be kell látnod, hogy amikor a legszebb képet is mutatod, szívedben irigység támad a dicsekedő ellen, pedig gondolhatnál arra, hogy e földön senkinek nincs irigylésre méltó helyzete. Mindenkinnek megvan a maga keresztje, csak a hívek keresztje megdicsőül, a hitleneké terhessé válik.

Zsákutcában jársz, ha emberekhez fűzöd Isten munkáját, mert ha egyeket használ is nagyobb cselekedetek véghezvitelére, nem mérhetjük a csodáttal az eszköz személyét. Az Úr azt használ, akit akar. Amíg engedelmességed van, a köszirten állasz, míhelyt béképelzed nagyságodat, tántorod szakadék felett, omló szirteken haladsz. Vigyázz! Eleleddel játsz!

Tudsz-e örülni mások megmentésé-

nek? Ha igen, úgy miért egyezel bele, ha egyesek azok közül, akikért imádkoztál, megálltak útközben, pokol — és menny, ég — és föld között? Nem fáj az néked, amikor egyesek személyét beülsük kellően csupán, másokra pedig gyűlöletszikrát hánynak; hogy tudnak szeretni is, de rágalmazni jobban; imádkozni; de pletykázni többet; engedelmeskedni, de csak a becézgetőknek. Nincs átkosabb állapot, mint félhívőnek lenni!

Add össze, hány órával tartozol az Úrnak? 24 órából hajlandó vagy egyet Istennek szentelni? Mióta vagy hívő? Számláld meg a napokat. Minden nappól csak egy órát — ez a minimum. Megadtag? Nem? Akkor nagy adósság terhel és ha nem kezdesz mihamar a törlesztésbe, hogyan számolsz be napjaiddal? Ha nem is akarod megadni, akkor te vagy az Úrnak legsemmit-értőbb gyermeke.

Tedd félre kapkodó munkádat, hagyj pihenni pattogó nyelvedet. Várj! Az Úr beszélni akar veled. Nem szeretsz egyedül lenni az Úrral? Pedig ez a legmeghittőbb, legharmonikusabb, időtöltés. Őráid perceké zsurgorodnak, miközben a Szentlélek gyönyörű áriákat susog füledbe. Legjobb a csendes, könnyes, képmutatásmentes imádkozás. Legtisztább a bensős, titkos dicsőítés. Ez a vetés leggyümölcsözőbb, aratása: az őszinte szeretet.

Sokkal könnyebben viszi terhét, aki bírja zajjal, lármával. Töltesz magát hamar mindenben és urává lesz a helyzetnek. De keresni kell benne Jézust, aki csendben, szótlánul viselte a legnagyobb fájdalmakat, melyek súlya alatt csaknem összeroskadott. Az igaz szenvedés csendességét nem mindenki képes elhordozni, csak aki igazán félrekszik Ura lábnymát követni. Mégis az lesz gyakor a boldogabb.

Gyermekei szeretet. Két testvérgyermek jártsik együtt. A nagyobb valamit véletlenül az arcába dobott a kisebbnek. A kicsi sírni kezdett, a nagyobb is, mert vizgázatlanságáért meg lett büntetve. S így ketten sírtak. Az alig két éves fiúcska vígasztalva csókolja testvérkéjét: „Ne sírj, szeretlek! Békesség!” Abban a pillanatban megvolt a béke közöttük. Igyekezünk, hogy mi is ilyenek legyünk. Mert Isteneké az Istennek országa (Máté 19. 14.)

Oththon.

Példabesz. 3, 27—28.

Ha valakiket megillet a jócselkedet, akkor elsősorban minket, kik Isten fiainak hívatattunk, mert a fűságról bizonyosságot is nyertünk. (Eféz. 1. 13—14.) Így mint szerelmesekek, szentek, igyekezzünk hordani edényeinket szentségben, hogy ama napon szelőnkülülieknek találassunk; akkor, amikor a mi nagy királyunk dicsőségében megjelen azért, hogy a bárány véreben fehére mosott, bűnéiktől megtisztult drága áron váltott népet elvigye oda, ahol már többé halál, vagy kísérő nem létesen.

Kedveseim, nagy dolgot tett velünk az Úr; szentségre hívott el bennünket (Thess. 4, 3—4), hogy legyünk e földnek sava, hogy ez az izzól, szentségtől megfosztott világ izzt kapjon, mivel ennek hiányát érzi, e nélkülözökölök. Legyen egy-egy sócska a szegénygondozásunk is. Isten irtalmasságot akar, ezért szenteli meg az ő hivatalosait; ez a mi kötelességünk, mert ő irtalmas és még igenis irtalmas volt főleg hozzám, és ezt cselekszi velem szüntelen, nemcsak egyszer, hanem végtellenül érezte ezt a jót. Gyakoroljuk mi is ezt végig azokkal, akik épp olyan drága véren váltattak meg és most a nyomorúság stb. kemencéjében készültnek el, az örök életre. Ma ők vannak ott, ahol holnap talán te vagy én. (Ma itt vagyunk, hol leszünk holnap? stb.) Dicsőség Istennek, hogy még ma ezen dolgok reánk vannak bízva. (Róm. 12. 13.) Ezzel csak magunknak tesszük a legjobbat. (Példabesz. 11. 17.) Cselekedet szerint leszünk ítélve. (Jel. 22. 12.) Legyünk só, fény, hogy láthassuk meg a sötétben élő népet, hogy a Krisztus él, dicsőség szent nevének.

E világ látni akar és ezt is meg fogja látni, ha mi valóban gyakoroljuk az irtalmasságot az elhagyottakkal, árvákkal, özvegyekkel, agokkal, rokkantakkal stb. Ha nem leszünk szűkebbfűiek azokkal szemben, akiket reánk bízott az Úr.

Óhajtom közölni, hogy az Oththon egyik gondozottja, öz. Virth Imréné, Róza néni elhunyt, helyébe most újabbak jönnek, egy férfi- és két nőtestvérünk; így összesen tíz főből áll az állomány. De bízodalunk van az Úrban, ki eddig is szolt és voltak és lesznek, akik meghallják az Úr szavát. Dicsőség érte az Úrnak.

Andruskó, gondnok.

Előfizetések

(februárban):

Budapest: Laczkó Rozália 3.50, Citros Mária, Farkas Pirokka, Békési Vilma, Schvarecz Jenőné 3.—3.; Erdei Zsuzsanna, Krováthy Lajosné, Varga Etel, Gál Pál, Sebestyén Margit, Szemők Ilonka, Trentyéné, Mohos Bálintné, Péntek Erzsébet, Bóthe Istvánné, Heffler Istvánné 1.50—1.50; Szegedi Sándor, Farkas Antal, Balázs Judit, Drekszler Aladárné, Biróné, Meleg Józsefné 1—1; *Kispeszt*: Bradák Pál 3.—; Hube-Ér Ferencné, Kalicza Ferenc, Somogyi Gábor 1.50—1.50; Fekete Andrásné (múlt évről 3), Rácz Imre Mézős József, Förster Vencelné 1—1; Bán Irma 0.30; *Pestszenterzsébet*: Dömötör Mihály, Dzurjanek Pál, Pór Lajos 3—3; Radics Péter 2.22; Sebestyén István 1.50; Bakos Gyula 1; *Várpalota*: Horvát János 2.50; Hersecky György 1.50; Bozskói Károly, Hamar Lajos, Hajdú Imre, Vittmann János, Gáspár Mihály 1—1; Brajnovits József 0.50; *Bakonyesernye*: Szkok Mihály 3; Kádics József 2.96; Kaviczik István, Bajza István 1.98—1.98; Váncsa Mihály 1.48; *Künszentmiklós*: Halesik István, Dömök Ferenc 1.50—1.50; Majoros József 0.70; *Tard*: Szendrei István, Oláh Józsefné 2—2; Nagy Andrásné 1; *Tápióság*: Tomhauser András 3; *Tápiószele*: Erdősy Mária 1; *Inárcs-Kakucs*: Fazekas Józsefné 2; Békés: Szűcs Sándor 3; *Inota*: Kiss József 1.50; *Kiskőrös*: Szügyi János 3; *Románia*: Pátrányán Jeromin 3; *Tetroit*: Tóth Ágnes 6.66 P.

(márciusban):

Budapest: Laczkó Erzsébet 6; Fucskó Júlia, Pilyinyi Erzsébet, Elekes Jánosné, Zeiler Andrásné 3—3; Magda József, Árpási M., Papp Erzsébet, Zubor Mária 1.50—1.50; Perg Eszter, Filep Erzsébet, Tóth Etel 1—1; Rádl Imre 0.60; Magyariné 0.50; *Kispeszt*: Schere Jakabné 5; Catlik Pálné 3; Rácz Imre 2; Bóza József, Német Ignác, Várkonyi Imréné, Kriger Istvánné, Fekete János, Baukó Gyula 1—1; Bán Irma 0.20; *Pestszenterzsébet*: Biró Etel 8; Rácz Mihály, Dinnyés János 4—4; Kertész Imre 3; Biró Mária 1.50; Pálfi Eszter 1; *Óskör*: Lukács István, Hornyák Andrásné, Hornyák András, id. Hornyák János, Varga György 3—3; Bódis Anirás 2; Pavelka Mihályné 1.50; *Felsőgalla*: Polveth József, Bak Lajosné 3—3;

Cézár Lajos, Fekete Imre, K. Kovács Gyula, Sztanek Máttyás 1.50—1.50; *Pilis*: Németh Jánosné, Földvárszki Pál, Prepolyicza Pálné, Máhlik Erzsébet 1—1; *Tápióság*: Tóth István 3.10; Gulyás János, Tóth János, Prepok Sándor 1.50—1.50; *Bakonyesernye*: Kalincsák Jánosné 3; Farkas János 1.50; *Künszentmiklós*: ifj. Tóth Istvánné, Kovács István 3—3; *Csetény*: Bodnár Pálné, Jakab Józsefné 1.50—1.50; *Ács*: Horváth György 3; *Véscs*: Kincses Sándor 3.20; *Pécs*: Muesi Fenc 6.10 (2 drb. lapért); *Dobmóvár*: Schlith Henrik 3; *Hódmezővásárhely*: Vida Bálint 1.10; *Bakonytamási*: Vági Gyula 3.50; *Szőkepuszta*: ifj. Tóth János 3; *Miskolc*: Szűcs Bertalanné 3; *Hipolith puszta*: Kiss István 1.50; *Kiskúnnajsa*: Tálás I. (8 drb. lapért) 12.80; *Debrecen*: Horváth Pál 3; *Nagyveleg*: Áldott János, Demi József 3—3; *Opolyi*: Gellén, J. 3; *Szilvásvár*: Orbán I. 3; *Ecorse*: Mrs. Ferenc 8.50; *Románia*: Ábrahám István 3.40; *River Rouge*: Mike Adorján, Laczkó József részére is 3.40—3.40; *Tetroit*: Julia Szirka, Loisz Révész, Barnabás Kitchén, Mrs. John Kisch, Mrs. John Garab, Mrs. Bociu, Stewer Gerencesi 3.40—3.40; *Kerecseny*: Tamás Vince 3; *Brantford*: Németh Elek (édesanyjának is) 6.58; *Easton*: John Babos, Kicsis István, Sipos Antal 3.34—3.34 pengő.

Egyik atyafi nagyon meghalottan jött a gyülekezetbe. Érdeklődésünkre elmondotta, hogy legszebb lova megdöglött. Szinte vigasztalhatatlan volt, annyira fájjalta a veszteséget és tragikus eseményként változott az állat kimúlását. Később az összejövetelen az Úr megjelent és Jézus szenvedését hallva, az egész gyülekezet áthatottan dicsőítette Istent. A kérdéses testvér megkéménydedten ült helyén és nem tudta megérteni, hogy miért ilyen a gyülekezet viselkedése, mikor 5 néki sokkal nagyobb fájdalom van. Ügylát-szik, az a lovát imádtá. Így vannak sokan Krisztussal szemben.

Az Úrtól kapott idegen nyelv nem közhazsálatra, hanem rendkívüli alkalmakra adatik. Egy amerikai misszionáriusnő, aki férjével kiutazott, de a helybeli nép nyelvét nem bírta, alkalmadtán beszélt kínai nyelven, leginkább ima közben, de ha beszélgetni akartak vele, nem mentek semmire. A nyelvajándéknak nem mi vagyunk urai.

Tehát:

a postai befizetőlapunk száma: 21.106. Mellékeljük minden gyülekezeti lapkezelő részére és azoknak, akiknek előfizetésük lejárt, vagy még a rendelésük sem fizetett. Amerikai, illetve általában a külföldi előfizetők, akik a befizetőlapot nem vehetik közvetlenül igénybe, posta útján Sebestyén István testvér címére, de a fenti csekkzámmra hivatkozva, küldjék be előfizetéseiket. *Pl.*: A 21.106. sz. *csekkzámla tulajdonosa, Sebestyén István részére, Pestszenterzsébet, Almos-utca 62.* Az elmult lapban említett kézbesítési díjat csak a postautalványon küldött összegeknél vonják le;

az Otthon és a központi pénztár részére szóló küldeményeket szintén Sebestyén István tv. pestszenterzsébeti címén kérjük küldeni lehetőleg a csekk mellőzésével. Természeti adományok közvetlenül az Otthon címére (Andruskó János, Pestszentlőrinc, Rákóczi-út 14.) küldhetők; minden levelet és kéziratot Tomi József, vagy Siroki István nevében. Budapest, VII., Aréna-út 68., I. em. 4. alá kérjük irányítani.

RAKTÁR:

„Mennej Hangok” c. énekkönyv vászonkötésben 1.50, bőrkötésben 3.— pengőért; „Késő eső” traktátus darabonként 4; „Szentkeresztes a teljes Ige fényében” c. füzet darabja 5 fillérrért, szerkesztőségünk címén, Budapest, VII., Aréna-út 68. sz. alatt beszerezhető.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár, Romániába 110 lei, Jugoszláviába 48 dinár, Csehszlovákiába 26 ek., Magyarországon 3 P.

Előfizetések, adományok a 21.106-os csekkzámlára, vagy Sebestyén István testvér címén, Pestszenterzsébet, Almos-utca 62. küldendők.

Felölés szerkesztő és kiadó:
Siroki István.

Kiadja: az Isten Gyülekezeti Szövetsége Magyarországon.
Kispeszt, Róza-utca 62.

15635 Bethánia-nyomda,
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 8.
Felölés vezetői: Horváth János